

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«05» червня 2024 року

Старший слідчий в ОВС 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України майор юстиції Рокочий Артем Любомирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022220000001131 від 07.05.2022, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 2, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Панченка Івана Олександровича, 02.07.1981 р.н. (точне місце народження не встановлено), останнє відоме місце реєстрації/проживання: Російська Федерація, Ставропольський край, Мінераловодський район, м. Мінеральні Води, вул. Железноводська, буд. 30, кв. 73 (станом на 2008 рік) та Курська область, Курський район, с. Халіно, вул. Ачкасова (в/ч 23326-5), громадянина Російської Федерації (далі – РФ), військовослужбовця Збройних Сил (далі – ЗС) РФ, командира 159 винищувального авіаційного полку (в/ч 45121) 105-ої гвардійської змішаної авіаційної Борисівської Померанської двічі Червонознаменної, ордена Суворова дивізії 6-ої Ленінградської Червонознаменної армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Західного військового округу (далі – 159 вап) ЗС РФ, полковника,

про те, що він **підозрюється** у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України**, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненого за попередньою змовою групою осіб.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Панченко І.О.:**

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення ЗС РФ, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2, спільної для **Женевських конвенцій про захист жертв війни 12.08.1949 року**, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ст. 48 **Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977**, для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Згідно п. 1 та п. 2 статті 52 Протоколу I цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. У разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, наприклад, місце відправлення культу, житловий будинок чи інші житлові будови або школа, для ефективної підтримки воєнних дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

При цьому стаття 53 Протоколу I забороняє:

а) здійснювати будь-які ворожі акти, спрямовані проти історичних пам'яток, творів мистецтва або місць відправлення культів, які є культурною або духовною спадщиною народів.

При проведенні воєнних операцій згідно статті 57 Протоколу I повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти.

Щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи:

а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають

особливому захисту, а є воєнними об'єктами у значенні пункту 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати;

б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати;

с) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

3. Коли можливий вибір між кількома воєнними об'єктами для отримання рівноцінної воєнної переваги, обирається той об'єкт, напад на який, як можна очікувати, створить найменшу небезпеку для життя цивільних осіб та для цивільних об'єктів.

4. При проведенні воєнних операцій на морі або в повітрі кожна сторона, що перебуває в конфлікті, вживає, відповідно до своїх прав і обов'язків згідно з нормами міжнародного права, застосовними в період воєнних конфліктів, усіх розумних запобіжних заходів з тим, щоб уникнути втрат життя серед цивільного населення і шкоди цивільним об'єктам.

5. Жодне з положень цієї статті не може тлумачитися як таке, що дозволяє будь-які напади на цивільне населення, цивільних осіб або цивільні об'єкти.

Згідно статті 85 розглядаються як серйозні порушення Протоколу I зокрема такі дії, як перетворення ясно розпізнаних історичних пам'яток, творів мистецтва або місць відправлення культу, які є культурною або духовною спадщиною народів і яким спеціальною угодою, укладеною, наприклад, у рамках компетентної організації, надається особливий захист, на об'єкт нападу, внаслідок чого вони зазнають великих руйнувань. Без шкоди для застосування Конвенції і цього Протоколу серйозні порушення цих документів розглядаються як воєнні злочини.

Згідно статті 27 **Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907**, при облогах і бомбардуваннях повинні бути вжиті всі необхідні заходи для того, щоб уберегти, наскільки це можливо, будівлі, призначені для цілей релігії, мистецтва, науки чи благодійності, історичні пам'ятки, госпіталі та місця, де зібрані хворі і поранені, за умови, що вони не використовуються в цей час для військових цілей.

У статті 1 **Конвенції про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту від 14.05.1954** надано визначення культурних цінностей, якими вважаються незалежно від їхнього походження та власника:

b) будинки, головним і дійсним призначенням яких є збереження або експонування рухомих культурних цінностей, такі як музеї, великі бібліотеки, сховища архівів, а також укриття, призначені для збереження у разі збройного конфлікту рухомих культурних цінностей.

Високі Договірні Сторони згідно статті 4 зобов'язуються поважати культурні цінності, розташовані на їхній власній території, а також на території інших Високих Договірних Сторін, забороняючи використання цих цінностей, споруд для їх захисту та безпосередньо прилеглих до них ділянок з метою, які можуть призвести до руйнування або пошкодження цих цінностей у разі збройного конфлікту, та утримуючись від будь-якого ворожого акту, спрямованого проти цих цінностей. Висока Договірна Сторона не може звільнитися від зобов'язань, встановлених у цій статті, стосовно іншої Високої Договірної Сторони, ґрунтуючись на тому, що ця остання не вжила заходів щодо охорони.

У ст. 7 Другого протоколу до Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту 1954 року від 26.03.1999 визначено застережні заходи під час нападу, згідно яких кожна Сторона конфлікту:

a) робить усе практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є культурними цінностями, які перебувають під захистом відповідно до статті 4 Конвенції;

b) вживає всіх практично можливих застережних заходів під час вибору засобів і методів нападу для уникнення або зведення до мінімуму завдання випадкової шкоди культурним цінностям, що перебувають під захистом згідно зі статтею 4 Конвенції;

c) утримуються від прийняття рішень про скоєння будь-якого нападу, який, як можна очікувати, завдасть випадкової шкоди культурним цінностям, які перебувають під захистом відповідно до статті 4 Конвенції, і який був би надзвичайним порівняно з конкретною та прямою військовою перевагою, яку передбачається отримати;

d) скасовує чи призупиняє напад, якщо стає очевидним: i) що об'єкт є культурною цінністю, яка перебуває під захистом відповідно до статті 4 Конвенції; ii) що цей напад, як можна очікувати, випадково завдасть шкоди культурним цінностям, що перебувають під захистом відповідно до статті 4 Конвенції, і був би надзвичайним порівняно з конкретною та прямою військовою перевагою, яку передбачається отримати.

При цьому згідно статті 15 будь-яка особа скоює злочин у розумінні цього Протоколу, якщо ця особа навмисно та всупереч Конвенції або цьому Протоколу вчиняє будь-яку з таких дій:

d) робить культурні цінності, які перебувають під захистом відповідно до положень Конвенції й цього Протоколу, об'єктами нападу.

Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть виявитись необхідними, для визнання кримінальними злочинами згідно з її національним законодавством діянь, передбачених у цій статті, і для встановлення для таких злочинів відповідних покарань. Сторони дотримуються загальних принципів права й міжнародного права, зокрема норм, що поширюють індивідуальну кримінальну відповідальність на інших осіб, крім тих, які безпосередньо вчинили діяння.

Так, **полковник Панченко Іван Олександрович** з невідомої досудовим розслідуванням дати обіймає посаду командира 159 вап ЗС РФ.

На озброєнні підпорядкованого полковнику Панченку І.О. 159 вап ЗС РФ перебувало 24 одиниці Су-35С, 2 од. Су-27УБ, які дислокувались на аеродромі «Бесовець» у м. Петрозаводськ Республіки Карелія РФ.

Відповідно до своїх посадових обов'язків, Бойового статуту авіації Військово-повітряних сил ЗС РФ, Дисциплінарного статуту ЗС РФ та Статуту внутрішньої служби ЗС РФ **Панченко І.О.** наділений повноваженнями щодо віддання наказів ввіреном йому бойовим підрозділам на ураження конкретних об'єктів супротивної сторони у воєнному конфлікті. Крім того, в силу своєї посади останній **обізнаний із нормами міжнародного гуманітарного права** і тим фактом, що відповідно до міжнародних зобов'язань Російської Федерації та внутрішніх нормативних-правових документів повинен дотримуватися міжнародного гуманітарного права, зокрема перед відданням наказу на ураження з'ясувати статус об'єкта.

Тобто, поза розумним сумнівом, Панченко І.О. не міг не знати про спеціально захищений статус об'єкта, оскільки координати місць ураження з використанням багатоцільового надманевреного винищувача Су-35С та застосуванням високоточних ракет заздалегідь розраховуються та перевіряються. За таких обставин, Панченко І.О. перед відданням наказу достовірно був обізнаний про те, що за допомогою ввірених йому підрозділів авіації будуть нанесені удари саме по об'єкту культурної цінності, що знаходиться під спеціальним захистом МГП, а саме по Національному літературно-меморіальному музею Г.С. Сковороди. Тим самим останній умисно порушив ст.ст. 48, 52, 53, 57, 85, **Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949**, ст. 27 **Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907**, ст.ст. 1, 4 **Конвенції про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту від 14.05.1954**, ст.ст. 7, 15 **Другого протоколу до Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту 1954 року від 26.03.1999**.

Відповідно до статті 28 **Бойового статуту авіації Військово-повітряних сил ЗС РФ**, частини I (авіаційна дивізія (полк), затвердженого і введеного в дію наказом Міністра оборони РФ з 01.12.2013 (далі - БС ВПС-1) на командира 159 вап ЗС РФ **Панченка І.О.** покладаються наступні основні функціональні обов'язки:

- безперервне добування, збір, оброблення, вивчення, узагальнення, аналіз, оцінка і відображення даних про обстановку, що складається, з урахуванням прогнозу її розвитку при підготовці бойових дій, у ході їх ведення та після виконання бойового завдання;

- прийняття рішення;

- доведення завдань до підпорядкованих військових частин і підрозділів;

- планування бойових дій та інших видів бойової діяльності;

- організація та підтримання взаємодії;

- організація та проведення заходів за видами забезпечення;

- керівництво підготовкою підпорядкованих військових частин і підрозділів до бойових дій;

- організація і здійснення контролю та надання допомоги підпорядкованим штабам, частинам і підрозділам;

- безпосереднє керівництво підпорядкованими частинами і підрозділами при виконанні бойових завдань, тощо.

Згідно приписів **Дисциплінарного статуту ЗС РФ (затверджений указом президента РФ від 10.11.2007 № 1495)** військова дисципліна – це суворе і точне дотримання всіма військовослужбовцями порядку та правил, встановлених

федеральними конституційними законами, федеральними законами, загальновійськовими статутами ЗС РФ (далі - загальновійськові статутути), іншими нормативними правовими актами РФ та наказами.

Військова дисципліна зобов'язує кожного військовослужбовця бути вірним військовій присязі (зобов'язанню), суворо дотримуватися Конституції РФ, законів РФ та вимог загальновійськових статутів, **норм міжнародного гуманітарного права** відповідно до Конституції РФ.

Відповідно до пункту 22 Статуту внутрішньої служби ЗС РФ, затвердженого указом президента РФ від 10.11.2007 №1495 (далі – Статут), **Панченко І.О.**, будучи військовослужбовцем ЗС РФ, зобов'язаний знати і дотримуватись **норм міжнародного гуманітарного права**.

Відповідно до пункту 24 Статуту кожний військовослужбовець, призначений на посаду, має посадові обов'язки, які визначають його повноваження, а також об'єм виконуваних ним у відповідності до займаної посади задач.

Пунктом 77 Статуту визначено, що командир (начальник) зобов'язаний безпосередньо керувати бойовою підготовкою підлеглих військовослужбовців, планувати та своєчасно ставити завдання з організації бойової підготовки. Командир (начальник), розглядаючи питання щодо **застосування норм міжнародного гуманітарного права**, у разі потреби користується допомогою юридичного радника.

Статтею 26 БС ВПС-1 передбачено, що управління авіаційною дивізією (полком) полягає в цілеспрямованій діяльності командирів, штабів й інших органів управління щодо підтримання постійної бойової та мобілізаційної готовності військових частин і підрозділів, підготовки їх до бойових дій та керівництва ними при виконанні поставлених завдань. Управління організується з урахуванням того, що військові частини і підрозділи можуть знаходитися в безпосередньому, оперативному підпорядкуванні командира авіаційної дивізії (полку) або можуть бути приданими йому на період виконання бойового завдання.

Згідно з статтею 31 БС ВПС-1 командир авіаційного полку несе повну та одноосібну відповідальність за постійну бойову готовність полку, за успішне виконання полком бойових завдань у встановлені терміни, тощо. Командир авіаційного полку організує та здійснює управління підлеглими підрозділами особисто та через штаб, а також через своїх заступників, начальників відділень та служб функціонально підпорядкованими йому підрозділами.

Командир 159 вап ЗС РФ **Панченко І.О.** згідно статті 45 БС ВПС-1 **організовує управління військовими підрозділами** у процесі прийняття рішення на бойові дії.

Окрім цього, відповідно до статті 53 БС ВПС-1 на основі рішення командира полку, його вказівок та поставлених підрозділам завдань, штаб полку спільно із заступниками командира, начальниками відділів (відділень) та служб планує бойові дії. Планування бойових дій полягає у детальній розробці прийнятого командиром авіаційної дивізії (полку) рішення на бойові дії за поставленими завданнями та прийнятими варіантами дій підлеглих частин (підрозділів).

При плануванні в авіаційній дивізії розробляється план бойових дій, що є комплектом документів.

В авіаційному полку розробляються:

- рішення командира авіаційного полку, яке оформляється на карті із додаванням текстовальної пояснювальної записки;
- план-графік бойових дій та взаємодії,

– плани за видами бойового забезпечення (РЕБ; штурманське забезпечення; зв'язок, РТО і автоматизація управління; безпосереднє прикриття тощо).

Конкретні документи (їх кількість, найменування, зміст, повнота і послідовність викладу питань, що містяться в них) визначаються в кожному випадку окремо (крім основних, що вказані вище, ред.), з урахуванням обстановки та поставлених командиром авіаційної дивізії (полку) завдань.

Документи плану бойових дій мають бути взаємоузгодженими за вирішуваними завданнями та термінами їх виконання.

Згідно зі статтею 76 **Тимчасової настанови з підготовки та ведення воєнних дій ЗС РФ**, частина 3, операції та бойові дії об'єднань видів та родів військ ЗС РФ частина – 3 (далі – ТНПВВД-3) затвердженої МО РФ 2010 року, вогневе ураження противника в операції (бойових діях) (далі – ВУП) полягає в ураженні критично важливих об'єктів противника та узгодженому впливі на об'єкти й угруповання військ (сил) противника силами і засобами об'єднань із застосуванням звичайних боєприпасів, у результаті якого досягається мета операції або створюються умови для її досягнення.

Метою ВУП є зниження бойового потенціалу угруповань військ (сил) противника до рівня, який забезпечує гарантоване виконання військами (силами) бойових завдань в операції.

Основу ВУП складають:

- стратегічні, оперативні й тактичні високоточні удари, удари авіації, ракетних військ і реактивної артилерії, сил (військ) флоту;
- вогонь артилерії, мотострілецьких, танкових, повітряно-десантних (десантно-штурмових) та вогнеметних з'єднань, частин і підрозділів;
- застосування мінно-вибухових (мінних) загороджень авіацією, силами флоту, артилерією, частинами і підрозділами інженерних військ та іншими військами у поєднанні з діями сил і засобів розвідки, РЕБ та інших видів забезпечення.

Крім цього **Панченко І.О.** при виконанні покладених на нього повноважень та обов'язків керується військовими наказами та директивами головного військового командування ЗС РФ, бойовими статутами ЗС РФ та іншими військовими нормативно-правовими документами РФ, згідно яких здійснювалося планування застосування різних видів та родів військ ЗС РФ.

Разом з тим, з метою реалізації злочинного плану на захоплення і окупацію території України, шляхом подальшого ведення агресивної війни проти України, одночасно з іншим бойовим застосуванням різних типів озброєння ЗС РФ, невстановлені особи із числа політичного керівництва і військового командування РФ, у невстановлений досудовим розслідуванням час, вирішили здійснювати напади не тільки на військові цілі, а й на цивільні об'єкти по усій території України, зокрема по культурних цінностях, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права, застосовуючи систематичне масштабне нанесення силами тактичної авіації з використанням російських багатоцільових надманеврених винищувачів Су-35С ударів авіаційними ракетами, у тому числі типу Х-35, які перебувають на озброєнні 159 вап ЗС РФ.

Для реалізації вищевказаного злочинного умислу невстановлені особи із числа політичного керівництва і військового командування РФ, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 24.02.2022, залучили полковника Панченка І.О., якому співучасники визначили роль в реалізації спільного плану щодо нападу на об'єкти цивільної інфраструктури та культурні цінності

тероризування цивільного населення України у вищевказаний спосіб, а останній погодився на виконання такої ролі.

Так, співучасниками злочину на Панченка І.О. покладалося забезпечення підпорядкованими йому силами та засобами нанесення систематичних і масштабних авіаційних ударів по цивільних об'єктах, розміщених у населених пунктах на території Сумської та Харківської областей, в тому числі по об'єктах історичної (пам'ятки) культурної спадщини.

Зокрема, для виконання відведеної ролі в реалізації вищевказаного спільного плану Панченко І.О. у невстановлений час, але не пізніше 06.05.2022, одержав від невстановлених осіб із числа військового командування РФ наказ у формі бойового розпорядження щодо здійснення нападу шляхом нанесення підпорядкованими йому підрозділами 159 вап ЗС РФ, з використанням російських багатоцільових надманеврених винищувачів Су-35С, ударів авіаційними ракетами, у тому числі типу Х-35, по цивільних об'єктах, зокрема по об'єктах історичної (пам'ятки) культурної спадщини національного значення, розміщених у населених пунктах на території Харківської області.

Виконуючи вказане бойове розпорядження Панченко І.О., шляхом віддання наказів і розпоряджень підпорядкованим військовослужбовцям 159 вап ЗС РФ (особи яких на цей час досудовим розслідуванням не встановлені), забезпечував: організацію планування бойового застосування авіаційних ескадрилей і екіпажів полку, а також графіки підготовки і здійснення нанесення авіаційних ударів; визначав потреби в ракетах по задачах бойових дій; здійснював координацію діями підпорядкованих йому підрозділів безпосередньо під час нанесення авіаційних ударів по визначених об'єктах цивільної інфраструктури на території України, а також доповідав про результати нанесення авіаційних ударів вищестоящому військовому командуванню та керівництву РФ.

При цьому Панченко І.О., достовірно знаючи, що об'єктом ураження є Національний літературно-меморіальний музей Г.С. Сковороди, розуміючи протиправність вищевказаного бойового розпорядження, не відмовився від виконання та реалізував його.

Так, близько 23 год 30 хв за Київським часом 06.05.2022, Панченко І.О., перебуваючи у невстановленому місці, виконуючи спільний злочинний план, спрямований на здійснення нападів з метою тероризування цивільного населення та знищення цивільних об'єктів, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з невстановленими особами з числа військового командування РФ, усвідомлюючи настання тяжких наслідків у вигляді загибелі і поранення цивільних осіб, знищення цивільних об'єктів, а також створення непридатних умов для існування цивільного населення України, бажаючи настання таких наслідків, в порушення вищезазначених вимог міжнародних конвенцій, зокрема підписаних та ратифікованих РФ, а також норм національного законодавства, з мотивів знищення національних (культурних) цінностей українського народу, за відсутності крайньої військової необхідності, забезпечив здійснення нападу у формі нанесення підпорядкованим йому підрозділом 159 вап ЗС РФ, з використанням російського багатоцільового надманевреного винищувача Су-35С, з невстановленим на цей час досудовим слідством бортовим номером, з повітряного простору Харківської області авіаційного удару протикорабельною ракетною типу Х-35 по Національному літературно-меморіальному музею Г.С. Сковороди, що за адресою: Харківська область, Богодухівський район, с. Сковородинівка, вул. Приозерна, 3.

Національний літературно-меморіальний музей Г.С. Сковороди, який був заснований в 1972 році, а у 2008 році став Національним літературно-меморіальним музеєм Г.С. Сковороди, тобто в статусі музею проіснував 50 років, нанесений на багатьох топографічних картах, має велике значення для культурної спадщини українського народу, не являється військовою цілью та не знаходиться поблизу військових об'єктів.

Необхідно зазначити, що саме у селі Сковородинівка останні 4 роки свого життя провів видатний український філософ, письменник, музикант і богослов Григорій Савич Сковорода. Указом Президента України від 18.06.2008 № 570/2008 музей отримав статус національного, про що інформація оприлюднювалась на офіційних урядових сайтах. Національний літературно-меморіальний музей Г.С. Сковороди (Меморіальний комплекс філософа і поета Г.С. Сковороди: будинок, у якому жив і помер Г.С. Сковорода) відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 03.09.2009 №928 є об'єктом історичної (пам'ятки) культурної спадщини національного значення та має охоронний номер 200024-Н.

Удар по музею відбувся перед святкуванням 300-річчя з дня народження філософа, який народився у 1722 році. Було заплановано багато заходів: конференції, виставки, конкурси, презентації книг, мистецькі проєкти, тематичні свята, лекції, майстер-класи, тощо.

Внаслідок здійснення указанного нападу шляхом нанесення авіаційного удару поранено одну цивільну особу, повністю зруйновано дах, перекриття, віконні та дверні прорізи, оздоблення, інженерні комунікації, частково зруйновано стіни та перегородки Національного літературно-меморіальний музею Г.С. Сковороди, а також частину експозиції музею. Технічний стан будівлі аварійний, що унеможливорює його подальшу безпечну експлуатацію.

За таких обставин, Панченко І.О. обґрунтовано підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
майор юстиції

Артем РОКОЧИЙ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор шостого відділу управління
процесуального керівництва та
підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам, вчиненим
в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора

Юрій СОЛОШЕНКО

«05» червня 2024 року